

REPUBLIKA HRVATSKA

MINISTARSTVO GOSPODARSTVA, RADA I PODUZETNIŠTVA

10000 ZAGREB - Ulica grada Vukovara 78

KLASA: 330-01/04-01/3
URBROJ: 526-05-04-4
Zagreb, 22. travnja 2004.

28-04-2004
[Handwritten signature]

**Koordinacija udruga za zaštitu potrošača
10090 Z A G R E B - SUSEDGRAD
poštanski pretinac 95**

Predmet: **Prigovori potrošača na ostavljanje osobnih stvari u trgovačkim centrima**
- mišljenje, dostavlja se

U vezi Vaših akata dostavljenog ovom Ministarstvu radi davanja mišljenja na navedeno u predmetu, odnosno na pitanje je li dopušteno da radnici u prodavaonicama traže od potrošača da ostavljaju svoje torbe, vrećice i druge stvari (osim novčanika) na za to predviđenom mjestu, odnosno u za to predviđenim ormarićima (koji se ponegdje i zaključavaju), ali kod kojih (mjesto i ormarića) postoji jasno vidljivo i čitljivo upozorenje da za ostavljene predmete trgovac ne odgovara, izvješćujemo Vas slijedeće:

Analizirajući predočeno uočava se nekoliko mogućnosti prilikom ostavljanja stvari u prodavaonicama:

1. kada se prisiljava potrošač od strane prodavatelja na ostavljanje svojih stvari u zaključane ormariće,
2. kada potrošač sam bez prisile ostavlja svoje stvari u zaključanim ormarićima,
3. kada potrošač ostavlja svoje stvari u otvorene ormariće.

Kod prvog slučaja postavlja se prvenstveno pitanje ograničenja prava vlasništva. Nepovredivost vlasništva je ustavna kategorija koja je odredbom članka 3. Ustava Republike Hrvatske («Narodne novine», broj 41/01- pročišćeni tekst i 55/01) uvrštena u najviše vrednote ustavnog poretka Republike Hrvatske. Isto tako, člankom 48. stavkom 1. Ustava jamči se pravo vlasništva. U kontekstu toga može se zaključiti da se postupkom prisiljavanja potrošača na ostavljanje svojih stvari u zaključane ormariće ograničava njegovo pravo vlasništva.

Ukoliko potrošač bez prisile ostavi svoje stvari u zaključanom ormariću prodavaonice može se smatrati da je s prodavateljem sklopio ugovor o ostavi sukladno odredbama članka 712. Zakona o obveznim odnosima koji glasi: «Ugovorom o ostavi obvezuje se ostavoprimalac da primi stvar od ostavodavca, da je čuva i da je vrati kad je ovaj bude zahtijevao. Predmet ostave mogu biti samo pokretne stvari». U ovom slučaju

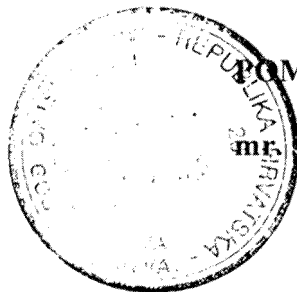
ostavodavac je potrošač, a ostavoprimac prodavatelj. Na ovu situaciju primjenjuju se i odredbe o ugostiteljskoj ostavi, obzirom da je člankom 729. Zakona o obveznim odnosima propisano da se odredbe o ugostiteljskoj ostavi na odgovarajući način primjenjuju i na bolnice, garaže, kola za spavanje, organizirane kampove i slično. Tom analogijom i ostavljanje svojih stvari u zaključanim ormarićima odnosilo bi se na ugostiteljsku ostavu.

Nadalje, što se tiče postojanja jasno vidljivih i čitljivih upozorenja, da za ostavljene predmete trgovac ne odgovara upućujemo na odredbu članka 727. Zakona o obveznim odnosima koja glasi: »Nemaju nikakav pravni učinak objave istaknute u prostorijama ugostitelja kojima se isključuje, ograničava ili uvjetuje njihova odgovornost za stvari koje su gosti donijeli.«

Što se tiče trećeg slučaja kada potrošač ostavlja svoje stvari u otvorene ormariće, mišljenja smo da se u tom slučaju ne sklapa ugovor o ostavi i da prodavatelj nije odgovoran za oštećenje ili nestanak stvari potrošača, jer ga nitko ne prisiljava da stvari ostavlja, nego on to čini svojom voljom.

Svakako je ~~je~~ potrebno napomenuti da niti jedan drugi propis ne regulira ovu materiju (niti Zakon o zaštiti potrošača, niti Zakon o trgovini, pa niti Posebne uzance o trgovini na malo.

S poštovanjem,

POMOĆNIK MINISTRA

mr. sc. Kruno Kovačević